

# Мій Іван Драч

Юрій Гундарів

*Поезіє, сонце моє оранжове!  
Щомиті якийсь хлопчисько  
Відкриє тебе для себе,  
Щоб стати навіки соняшником...*

17 жовтня одному із найяскравіших поетів-шістдесятників, блискучому кіносценаристу і перекладачу, драматургу, громадському діячу й політику виповнилося б 90 років.

Уперше я побачив це коротке і динамічне ім'я ще у такі далекі тепер 60-ті, читаючи його післямову до збірки новел Ернеста Гемінгвея "Сніги Кіліманджаро".

Востаннє вітався з ним у фойє Національної філармонії на творчому вечорі Валентина Сильвестрова. (Як відомо, обидва митці входили до духовного кола знакових фігур Києва того часу — режисера Сергія Параджанова, художника Григорія Гавриленка та диригента Ігоря Блажкова. Драч завжди захоплювався високим філософським і медитативним вектором, який Сильвестров задавав — і завдає! — у новітній українській музиці).

Упродовж цього чималого часового відрізка Іван Драч лишається для мене одним із улюблених поетів. Одним із тих, по кому звіряєш своє життя...

Новаторське перо Драча своєю філософською глибиною, інтелектуалізмом, асоціативністю, метафоричністю та свободою форм руйнувало сталі канони панівного на той час соцреалізму. Адже у його творчості була естетика росяного соняшника і виораного города. Він, як і кожен великий поет своєї епохи і своєї нації, завжди йшов проти течії.

Митець сповна пізнав тягар ідеологічного тиску. Був вимушений перервати навчання в університеті. Картини, зняті за його сценаріями, забороняли. Незвичні вірші ретельно перечитувалися...

Утім, своєю незламною громадянською позицією і незаперечним талантом справді європейського рівня він вистраждав право бути одним із духовних лідерів у боротьбі України за незалежність.

І так його не вистачає сьогодні, коли ця боротьба триває — щодня...

Україна копає городи.

Сам це бачив. Проїхав наскрізь

Землю пекла, й небесної вроди,

І святих фіалкових узлісь.  
Україна копає городи.  
Україна – великий город.  
Не чекає собі нагороди  
Мій великий городній народ...